

ธรรมมีแต่เยียวรักษาบารุ่เท่านั้น ไม่มีการทำลายนะธรรม แต่กิเลสออกแง่ ไหนมุมใดมีแต่การทำลายๆ ทั้งนั้น โลกที่จิตใจต่ำทราวมไปตามกิเลส ก็ไหลลงตามกิเลส ได้ง่ายตายชิว ถ้าหากว่าการปกครองไม่ให้นักเลสมันเหยียบย่ำทำลายเสียเกินไปแล้ว ผู้ปกครองนับตั้งแต่ครัวเรือนไปถึงวงราชการ ตั้งแต่ตำบล อำเภอ จังหวัด ขึ้นไปโดยลำดับ หาทัวหน้าใหญ่ไปเป็นชั้นถึงรัฐบาล ถ้าต่างคนต่างมีธรรมปกครองบ้างแล้ว บ้านเมืองจะไม่เหลวแหลกอย่างที่เป็นอย่างนี้ เวลาเรียกว่าเหลวแหลกก็ได้ เพราะเราเป็นชาวพุทธ ทำไมหลวมตัว ลืมตัวจนขนาดให้ชื่อว่าเหลวแหลกได้ คือไม่มีเหตุ มีผล ความสุรุ่ยสุร่ายเป็นไปทุกแบบทุกฉบับที่จะทำลายชาติไทยของเรา

ยังเป็นหัวหน้าเป็นผู้ใหญ่เท่าไร ยิ่งลืมนื้อลืมตัวไปหมด ศีลธรรมเข้าไปแทรกไม่ได้ มีแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ของกิเลสที่เสกสรรปั้นยอเป็นดินเหนียวติดหัว แล้วก็โอ้อ่าฝั่งผาย ก้มกราบพระไม่ลงเพราะยศมันสูงกว่าพระ ยศก็คือเรื่องของกิเลสนั่นแหละ มันต่ำเหมือนฝ่าเท้า แต่มันขึ้นเหยียบหัวคนถือศาสนาพุทธเราชาวพุทธเรา ให้นักเลสมันเหยียบหัวตลอดเวลา คือหัวต่ำ หัวใจต่ำ ให้นักเลสมันเหยียบเอาๆ เราดูชิวทุกวันนี้ เราดูจริง ๆ นะไม่ใช่พูดเฉยๆ ไม่ถึงวาระพูดก็ไม่พูด เพราะไม่ใช่หิวโหย ธรรมไม่มีหิวมีโหย แล้วแต่เหตุการณ์เหมาะสมที่จะควรออกหนักเบาเล็กน้อย จะออกเองๆ

นี่เวลานี้ศาสนาของเรา ก็อย่างที่ไปเทศน์ขอนแก่นเมื่อวานนี้ ว่าเราถือศาสนาพุทธๆ พุทธชี้หมาอะไรเราอยากว่าอย่างนั้น ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่เป็นสรณะของมันตลอดเวลาชาวพุทธเรานี้ละ ความโลภก็มากเหยียบศาสนา ความพอดิบพอดิไม่มี มีแต่ความโลภๆ เหยียบ ได้เท่าไรไม่พอๆ เหยียบตลอดเวลา นี่สรณะของชาวพุทธเราเวลานี้ แล้วสิ่งเหล่านี้มันก็ยั้งก้าวเข้าไปสู่วางราชการงานเมืองมากเท่าไร ตัวนี้เป็นตัวหึ่งมากนะ มีเสริมยศถาบรรดาศักดิ์ขึ้นให้เป็นชั้นนั้นชั้นนี้ เสริมกิเลสขึ้น มันก็เหยียบธรรมละชิ

ความลืมนื้อลืมตัวนี้คือกิเลส ความรู้เนื้อรู้ตัวคือธรรม จะตั้งไปไหนก็ไม่ลืมนื้ออย่างนั้นจึงเรียกว่าธรรม นี่ตั้งไปเท่าไรลืมนื้อลืมตัวไปหมด สุดท้ายจะก้าวเข้าวัดไม่ได้ไปหาพระหาเถรนี่เหมือนกับไปตรวจราชการ พระเถรเป็นอย่างไร จะไปให้คะแนนตัดคะแนนพระเถรในวัดที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ใ้ที่ปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนวนั้นถึงจะไม่ไปให้คะแนนตัดคะแนนมันก็ตัดของมันอยู่แล้ว เราไม่เอานับเข้าในบัญชี

แต่ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ผู้ความรู้เนื้อกิเลสตัวหึ่งๆ นั้นชิ เมื่อเห็นแล้วสลดสังเวช ลืมนื้อลืมตัว ไปให้คะแนนตัดคะแนน เข้าไปในวัดในวา โอ้อ่าฟูฟ่า เดินนี้ โลก้าวขานี้เสียงดังอ้วดอ้วดๆ ไปตรวจราชการ ไปตรวจพระตรวจเถร เราไม่ได้ชี้ไว้หน้าวัดนะ เวลาเหยียบให้มันสิ้นหยายหมาลงพวกตรวจราชการเก่งๆ นี่ละ ลืมนื้อลืมตัว เห็น

ไทม์ของกิเลสแทรกเข้าตรงไหนมันเหยียบธรรมลงไปโดยลำดับนะ ศาสนาอะไรจะเลิศเลอกว่าศาสนาพุทธเราไม่มี แต่กิเลสก็เอาเป็นเชิงเหยียบขึ้นของมันเมื่อมันหนาแน่นเข้าไป

เราวิตกวิจารณ์ในวงราชการงานเมืองของเรามาก เพราะนี่เป็นผู้นำของชาติบ้านเมือง แล้ววงราชการเป็นผู้ใหญ่เท่าไรๆ เรื่องศีลเรื่องธรรมแทบไม่มีในใจเลย เอากิเลสเป็นศีลเป็นธรรมแทนธรรมะไปเลยนะ กิเลสใหญ่กว่าธรรม ไปที่ไหนต้องเอายศถาบรรดาศักดิ์อำนาจบาตรหลวงนั้นออกหน้าออกตา เหยียบหัวธรรมไปเรื่อย ๆ

เวลาถวายทานตามพิธีต่างๆ ยิ่งสลดสังเวชนะ อิมานิ มยิ ภนุเต เด็กเขาก็อดหัวเราะไม่ได้ คือแสดงว่าไม่เอาไหนถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรม ธรรมดามิงานอะไรเขาต้องเอาหัวหน้าๆ เป็นผู้นำกล่าวนำถวายทาน ขึ้น อิมานิ อิมานิ เรื่อย แล้วลงหน้าหลงหล่งคือไม่เคยอ่าน แล้วก็ไปจับอ่านเวลานั้น ขายชี้หน้าเวลานั้นไม่รู้ตัว แต่กิเลสมันไม่ได้ว่าขายหน้านะ นี่เขาใหญ่ เวลามาทำกับข้าหมูราชี่หมาแห่งนี้เขาก็อึดอัด เขาไม่อยากทำ เพราะฉะนั้นกล่าวถึงผิดถึงถูก ถือศาสนาเป็นข้าหมูราชี่หมาแห่งนี้ไปแล้ว ถือกิเลสใหญ่ยิ่งกว่าธรรม เวลามากล่าวทานในที่ต่างๆ นี่ ฟังแล้วฟังไม่ได้

เราสลดสังเวจจริง ๆ เราพูดจริง ๆ ธรรมจับ จำหมต ข้าหมามาอวดตัว มองดูก็รู้ใช้ใหม่ละ เราไม่ได้บอกตามนิทานเขาว่า

เมื่อกับผู้ไปถวายสังฆทานด้วยกัน ครั้นเวลาไปถวายแล้วให้เมียนำกล่าว ขึ้นก็ อิมานิ เมียนั้นชื่อ อีมา ว่าอิมานิ ๆ ที่นี้ผู้ก็โมโหละซี มีแต่ขึ้นอีมา ๆ ข้าชวนชวายเป็นบุญให้ทานแทบล้มแทบตายมาทาน เวลาออกหน้ามีแต่ อีมา ๆ มันโมโหละซี “พูดคำไหนมีแต่ อิมานิ ๆ ใบบูนิ ทำไมไม่เห็นพูดบ้างละ” (หัวเราะ) มันโมโห ใบบูนิ ไม่เห็นพูดบ้าง ข้าชวนชวายแทบล้มแทบตาย มาออกหน้าออกตาแต่เมีย อิมานิ ๆ มันโมโห ใบบูนิมันจะตายแล้วนะ วังั้น ก็เลยตกลง ถ้างั้นพระให้ถวายทานใหม่ อิมานิกับใบบูนิ (หัวเราะ) มันก็เลยไปแบบนั้นละซี

ไม่ได้มาติดไว้ตามวงราชการต่างๆ มี อิมานิ ใบบูนิ ติดไปตามวงราชการต่างๆ ผู้ใหญ่เท่าไรไปติดหน้าผากเลยนะ เพราะพวกนี้ไม่ได้สนใจกับอรรถกับธรรม เห็นเป็นของศรีของล้ำสมัยไปหมด ไม่ได้เหมือนกับยศถาบรรดาศักดิ์ ที่ดินเหนียวติดหัวอยู่นั้น มันอึ้งอ่ากับว้าว

คืออึ้งอ่าตัวมันเล็ก ๆ เราเคยพูดนิทานให้ฟังแล้ว อึ้งอ่ากับว้าว ว้าวคือธรรม ว้าวคือกรรม นั้นใหญ่โตขนาดไหน จะแบ่งขนาดไหนก็ไม่พันต้องแตก ตัวที่มันแบ่ง คืออึ้งอ่ามันแบ่ง อึ้งอ่ากับว้าวที่พูดในนิทาน เราเรียนหนังสือ เป็นนักเรียนแต่ก่อนเราก็อ่าน มีในชาดก ใ้อโห มีอยู่ตรงนี้ ออกจากชาดกมาสอนนักเรียน

ไปที่ไหนมีแต่อย่างนั้นนะ วงราชการเวลานี้ไม่ได้มีอรรถมีธรรมแฝงอยู่ มัน
 เลวขนาดนั้นวงราชการเมืองไทยเราทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่เป็นลูกชาวพุทธ มันเหยียบหัว
 พุทธลงไป เหยียบหัวธรรมลงไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทำอะไร ๆ ต้องเอากิเลสออกหน้า
 ออกตา เหยียบธรรมไปเรื่อย ๆ เป็นแต่เพียงว่าไม่ได้ออกประกาศความเลวร้ายของมัน
 ความไม่เอาไหนของมันลงไปเท่านั้นว่า กิเลส ธรรม์ คัจฉามี ข้าถือกิเลสต่างหาก ข้า
 ไม่ได้ถือธรรม มันไม่ได้ออกยั้งงั้นเท่านั้นเอง ความจริงมันออกอยู่แล้ว ตามกิริยา
 ของมันที่แสดงออกมา หน้าที่การงานความประพฤติ เหลวแหลกแหวกแนว มีแต่กิเลส
 ออกหน้าเท่านั้น ธรรมออกหน้าที่ไหน

ถ้าธรรมออกหน้าต้องมีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ เราเป็นผู้นำต้องเป็นผู้นำที่ดี
 เป็นบุคคลตัวอย่าง เป็นแบบฉบับ เป็นศักดิ์ศรีตั้งงามแก่งงานต่างๆ บริษัทบริวาร
 เคารพนับถือกราบไหว้บูชา นั่นผู้เป็นหัวหน้ามีธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่มีธรรมเหลวแหลก
 อย่างเป็นทุกวันนี้เห็นไหมละ เมืองไทยเราจะจมนี้เพราะอะไร ก็เพราะกิเลสนำหน้า
 เหยียบหัวชาวไทยซึ่งเป็นชาวพุทธให้แหลกไปหมดตั้งแต่หัวหน้าลงมา มันก็แหลกไป
 หมดละซี

เราดูวงราชการนี้ เอ้าพูดให้เต็มยศเลย สายตาของธรรมดู เอ้า ฟาดวงราชการ
 ตัวมันเก่ง ๆ นั่นละ ตัวมันคือด้านที่สุด หนาแน่นที่สุดนั่น เอาสายตาของธรรมจับ
 พวกนี้เหมือนหมาขี้เรื้อนเลยเชียวนะ ธรรมไม่อยากจะเข้าไปแตะเลย มันเหมือน
 หมาขี้เรื้อน ความสกปรกหมาขี้เรื้อนสู้ไม่ได้ หมาขี้เรื้อนในเมืองไทยเรามีก็ตัว สู้
 หมาขี้เรื้อนพวกนี้ไม่ได้ พวกสกปรกโสภณ กินแบบมูมมาม เห็นแก่ได้ เห็นแก่รำแก่
 รวย เห็นแก่ตัว เห็นแก่พวกของตัวเอง ต่อไปก็กระจายออกไป เห็นแก่ภาคของตัวเอง
 ไป นี่คือการทำลายชาติ แยกพวกแยกเหล่านี้ละ

แขนซ้ายแขนขวาก็เป็นแขนของคนคนเดียว ตัดแขนซ้ายไปไหน ตัดแขนขวาไป
 ไหน ขาดจากบุคคลคนเดียวแล้วเรียกว่าคนแขนด้วน นั่น มันบริบูรณ์ไหมคนแขนด้วน
 ชาติไทยนี้ ชาติไทยแขนด้วนขาด้านแหละ ตำนานิตีเดีย พวกนั้นเป็นอย่างนั้น พวกนี้
 เป็นอย่างนี้ ยกตัวของเราพวกของเราขึ้น ภาคของเราขึ้น เห็นไหม นี่มันตัดลำต้นอัน
 สำคัญที่สมบูรณ์แบบ

คือคนเราต้องมีหัว มีแขน มีขาซ้าย ขาขวา แขนซ้าย แขนขวา นี้เรียกว่าสมบูรณ์
 แบบ เมืองไทยเราจะเป็นคนอยู่ในที่ไหนก็ตาม อยู่ในกระต๊อบก็ตาม ก็คือคนไทย ๆ คน
 ด้วยกัน เกิดขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งกรรมเหมือนกัน อยู่ในภาคใดก็ตาม ก็คือแขนซ้าย
 แขนขวานั้นเอง อวัยวะคือชาติไทย นี่เป็นอวัยวะอันใหญ่หลวง

อาการต่างๆ ที่ออกเป็นภาคันนั้นภาคันนี้ คือแขนซ้ายแขนขวาของอวัยวะ คือชาติไทยของเรา ให้รักษาทะนุถนอมด้วยกันหมด เขารักษาตัวของเขารักษาหมดใช้ใหม่ละ เขาไม่ได้ว่าแขนซ้ายทิ้งไป แขนขวารักษาเอาไว้ เขาไม่มีนะ รักษาหมดอวัยวะนั้นเพราะเป็นของตัวทั้งหมด นี่เป็นของชาติไทยทั้งหมด จะเป็นคนไหนเกิดที่ใดก็ตามในภาคใดก็ตาม พวกใดก็ตาม อย่าเอามายุ่ง ที่ว่าพวกๆ เพี้ยกๆ ที่จะทำให้แตกให้ร้ายกันนี้ อย่างนำมาใช้ ถ้าว่าพวกก็พวกเพื่อทำดี ๆ เพื่อเป็นกลุ่มเป็นก้อน ผนึกกำลังเข้าไปเป็นชาติไทยที่แน่นหนามั่นคง อย่างนี้ถูกต้องตามบรรพชาธรรม

ที่เป็นเวลานี้ มันแบบหมาขี้เรื้อนนะเวลานี้ วงราชการนี้ตัวสำคัญมากทีเดียว เอาธรรมจับเอาธรรมสอนซิ ธรรมนี้เหนืออะไร ทำไมธรรมจะสอนโลกไม่ได้ วงราชการเป็นใครเป็นผู้ทำอยู่นั้น ก็ลูกชาวพุทธ สอนลูกชาวพุทธจะผิดไปไหน ธรรมสอนโลกสอนผิดแล้วพระพุทธเจ้าก็ไม่มีในโลกละซิ นี่ผิดตรงไหนว่าตรงนั้นๆ ใหญ่เข้าไปยิ่งเลอะยิ่งเทอะ สุดท้ายกลายเป็นหมาขี้เรื้อนหมดทั้งวงงานต่างๆ แหละ ใครเขาจะไปมองดูหน้าได้ละ มองเข้าไปมีแต่คณะของหมาขี้เรื้อนทำการทำงาน เพื่อกินเพื่อกลืน เพื่อรีดเพื่อไถ เต็มบ้านเต็มเมืองตลอดมา กินอยู่ลึกๆ ลับๆ เรื่อยมา ๆ แต่ประชาชนเขาก็ทนเอา เห็นแล้วเขาก็ผ่านไปๆ ฟังแล้วก็ผ่านไปๆ

ทำหนักเข้าๆ มันก็ประกาศหมาขี้เรื้อนออกมალะซิ ยิ่งหนักยิ่งหนาเข้าไป กินกลืนไม่มีเหตุมีผล ไม่มีกระดากอายอะไรเลย กลืนเข้าไป เลยกกลายเป็นมหาภัยก็กลายเป็นมหาภัยก็ต้องพูดกันบ้างซิ ธรรมเป็นเครื่องสอนโลกมีอยู่ทำไมจะไม่สอนกัน สิ่งเลอะเทอะในสายตาของธรรมมีอยู่ ชาวพุทธไม่ฟังธรรมจะฟังเสียงอะไร ก็ต้องฟังกันบ้างซิ

เวลานี้เลอะเทอะมากนะวงราชการงานเมืองของเรา ใครได้เข้าไปวงราชการแล้ว โห เย่อหยิ่งจองหองสุดยอดอยู่ในนั้นเลย ยิ่งใหญ่เท่าไรยิ่งจองหอง ยิ่งเย่อหยิ่งยิ่งพองตัวนะ เห็นประชาชนทั่วประเทศไทยนี้เป็นหมาไปหมด แต่หมาก็ยังดีเขาไม่ได้เป็นหมาขี้เรื้อนเหมือนกับังอันนี้ วงอันนี้เป็นวงหมาขี้เรื้อน วงสกปรกโสภณที่สุด กินบ้านกินเมืองอยู่ในวงนี้ เงินเดือนนั้นเขาก็ให้กินแล้ว ชาวบ้านชาวเมืองเขาสะละออกมาจากเลือดจากเนื้อจากหนังของเขา จากตับจากปอดของเขา เป็นภาษีอากร แล้วก็ยกให้เป็นเงินเดือนของแต่ละคนๆ เขาเลี้ยงหมด ขึ้นชื่อว่าวงราชการเขาเลี้ยงทั้งนั้นๆ

แต่เงินเดือนอันนี้มันสู้เงินดินไม่ได้ เงินดิน เงินหมาขี้เรื้อน เงินสกปรกนี้ มันโกยขึ้นมาๆ แล้วกระเทือนถึงประชาชนทั่ว ๆ ไปหมดเลย ให้ได้รับความเดือดร้อนกันไปหมด นี่ฟังซิ ติดหนี้ติดสินเขา เมืองไทยเวลานี้คิดแล้วบุคคลคนหนึ่ง ๆ คนละ ๕

หมื่นบาทๆ แล้วมันไปกู่ไปยืมมาหาอะไรนักหนา ถ้าเป็นคนมีความคิดความอ่าน เพื่อบ้านเพื่อเมืองบ้างจะไม่กู่ไม่ยืม นอกจากประหยัต์มัธยัสต์ ผ่อนเอาไว้การกู่การยืม

มันจะจนก็จน ไม่ติดหนี้เขายังดีกว่าการกู่การยืมเขามาทับหัวเข้าไปอีก ต้องเป็นอย่างนั้นซิ หัวใจของคนที่พักครองบ้านเมืองต้องคิดต้องอ่านซิ นี่มันคิดอ่านเพื่อพุงกางของมัน เพื่อรายได้รายรวย เพื่อเรา เพื่อพวกของเรา เพื่อภาคของเรา มันแตกกระจัดกระจาย เต็มก็แผ่อ่านาจเข้าไปทำความกระทบกระเทือนแก่คนทั้งประเทศได้ เพราะเห็นแก่เรา เห็นแก่พวกของเรา เห็นแก่ภาคของเรา นี่เป็นนิวเคลียร์นิวตรอนได้เป็นอย่างดีนะ ทำลายได้ ชาติไทยของเรา

อย่าให้มีในชาติไทยของเราซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ พระพุทธเจ้าไม่เคยถือชาติชั้นวรรณะอะไรมากกว่าถือธรรม ถือกรรมนะ ใครมาจากที่ไหนก็ตาม มาบวชเป็นลูกศิษย์ตถาคตทั้งนั้นแหละ ขอให้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ถ้าไม่ดีแล้วขับกันเลย เนื้อร้ายเอาไว้ทำไม เอาไว้มันก็ทำลายส่วนดีทั้งหลายให้เสียไปหมด ต้องตัดออก ถ้าเยียวรักษาไม่ได้ให้ตัดออก

อันนี้บุคคลประเภทเนื้อร้าย ประเภททุจริต คดโกงริตไล ประเภทเนื้อร้ายต่อชาติบ้านเมืองของเรา ไม่ควรจะให้มียู่ในเมืองไทยของเราซึ่งเป็นเมืองพุทธเลย ฟังให้ดี นี่ละธรรมสอนโลกสอนอย่างนี้ ต้องตรงไปตรงมา ธรรมเหนือโลกตลอดเวลา สอนโลกไม่ได้สอนใครก็ได้ สอนหมามันก็ไม่ฟังแหละ หมาก็เป็นหมาขี้เรื้อนอีก มันก็ไม่ฟังอีกถ้าเป็นหมาขี้เรื้อน แบบที่สกปรกโสมน้อยอย่างทุกวันนี้มันดูไม่ได้นะ ผู้ไม่เป็นหมาขี้เรื้อนให้ฟัง นำมาเป็นคติทั้งฝ่ายชั่วฝ่ายดี แล้วปรับเนื้อปรับตัวเข้าไปทุกผู้ทุกคน เพื่อต้านทานความสกปรกโสมนั้น หมาขี้เรื้อนนี้ ด้วยความดีของเรา มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ จึงถูกต้อง

นี่ละศาสนาจะไม่มีเหลือเวลานี้ ไม่ยอมฟังเสียงผิดเสียงถูก เสียงบาปเสียงบุญอะไร อย่าเอามาพูดเรื่องบาปเรื่องบุญ อย่าเอามาพูด หมาขี้เรื้อนฟังไม่ได้ว่ากันเลย หมาขี้เรื้อนฟังไม่ได้ เรื่องบาป เรื่องบุญ นรก สวรรค์ มันจะเอาสดๆ ร้อน ๆ มันดีของมันด้านทุกอย่าง มันหนาแน่นขนาดนั้นละ พวกหมาขี้เรื้อนอยู่ที่ไหนกำจัดมันออก อย่าคั่นเคยกับมัน ประเภทหมาขี้เรื้อน ประเภทเป็นภัยต่อชาติบ้านเมือง ให้พากันระมัดระวัง

ไม่จำเป็นเมืองจมนได้นะ ถ้าปล่อยให้หมาขี้เรื้อนครองบ้านครองเมืองแล้วบ้านเมืองจมนได้ ต้องปล่อยให้คนดีปกครองบ้านเมือง ใครดีเสริมเข้าไป ใครไม่ดีปิดออกๆ พวกเนื้อร้าย ๆ ปิดออก อย่าไปคั่นไปเคยไปสนิทสนม อย่าไปเกรงอก

เกรงใจมัน พวกเนื้อร้ายเกรงมันได้ยังไง เกรงเท่าไรมันยิ่งฟาดเอาแหลกหมด ทั้ง
อวัยวะไม่มีเหลือละ เนื้อร้ายเป็นของดีเมื่อไร นี่ฟังเสีย ธรรมสอนโลกสอนอย่างนี้

ดูแล้วดูไม่ได้จริง ๆ เห็นศาสนาเป็นของเล่น เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กไปนะ
เห็นชี้หมูราชี่หมาแห่ง เสกสรรปั้นยอขึ้นมาเป็นของดีของดี เป็นตัวมีวาสนาใหญ่หลวง
ยิ่งกว่าอรรถกวีธรรมไปแล้วเวลานี้ เพราะฉะนั้นวงราชการต่างๆ เวลามีการทำบุญให้
ทาน ดูความเหลวไหล ความไม่เอาไหนของวงราชการที่เป็นหัวหน้ามาน่ากลัว อิมานี
อิมานี ว่ายังไงก็ไม่ถูก มันน่าค้นฟัน ถ้าไอ้บุญอยู่นี้ ก็ต้อง ไอ้บุญนี้ ว่าเข้าไปอีกชี้ ว่ามันค่อย
ยังชั่ว นี่ไอ้บุญมันไม่มีละชี มีแต่ อิมานี อิมานี พุดหลงหน้าหลงหลัง ก็คนไม่เคยสนใจกับ
ธรรมมาเป็นผู้นำเขาได้ยังไง วงราชการเป็นวงใกล้ชิดสนิทกับธรรมมากที่สุด นี้ถูกต้อง
ตามหลักของชาวพุทธ แล้วบ้านเมืองก็ซุ่มเย็น นี้ไม่ได้สนใจกับอรรถกวีธรรม

เวลาเข้ามาในคราวจำเป็น เช่น มีการม็องให้มาอ่าน โอ้ย ฟังไม่ได้นะ อิมานี อี
มานี อยู่กันแหละ จนไอ้บุญมันค้นฟันละชี ผู้ฟังฟังอยู่นี้ โอ้ ศาสนาเหลวไหลขนาดนี้น่า
วงราชการนี้ ใหญ่เท่าไรยังไม่สนใจกับอรรถกวีธรรม เห็นอรรถเห็นธรรมเป็นชี้หมูชี้
หมา เห็นดินเหนียวติดหัวว่าเป็นทองคำทั้งแท่ง ถ้อยศถาบรรดาศักดิ์อำนาจที่เขา
แต่งตั้งเสกเป่าให้มาเป็นอำนาจปา ๆ ถือน ๆ เป็นกฎบ้านกฎเมืองอยู่เวลานี้ ถ้ากฎ
ของธรรมแล้วไม่ นี้กฎของหมาชี้เรื้อนมันทำได้ กฎหมาชี้เรื้อนทำให้โลกเดือดร้อนได้

เอาละจะให้พร

ยอดบริจาคน รับผ้าป่าช่วยชาติที่ กองกำกับการตำรวจภูธรภาค ๒ จ.ขอนแก่น

วันที่ ๑๓ มิ.ย.๕๓ เวลา ๑๖.๐๐ น.

ทองคำ ๔๕ บาท ๘๔ สตางค์

ดอลล่าร์ ๖๓๑ ดอลลาร์

เงินสด ๑,๔๑๒,๒๘๗ บาท

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง

internet www.luangta.com